

[Aksel Larsen.]

jo ikke give synderlige oplysninger ud over, hvad vi ved fra det, der er sivet ud om nævnte samarbejdsaftales indhold, og som unægtelig leder til den slutning, at socialdemokratiet har holdt et udsalg på en meget væsentlig del af det politiske arbejdsprogram, der blev vedtaget på dets kongres i juni måned. Dette berettigede indtryk må man få, når man holder sig til, hvad der blev røbet i regeringsbladet for 30. august, hvor der står at læse, at samarbejdsaftalen har 17 punkter, hvorpå de væsentlige nævnes.

Man skal ifølge dagbladet Aktuelt være blevet enig om en kommissionsundersøgelse af forsikringsvæsenets forhold. Det virker ikke synderlig stærkt, når man sammenligner med socialdemokratiets kongresvedtagelse om statsindgreb i forsikringsvæsenet og den derefter følgende kampagne i den socialdemokratiske presse for det eneste rimelige og fornuftige: statsovertagelse af praktisk talt alt forsikringsvæsen.

Man vil færdigudarbejde forslag om kilde-skat, og det skal fremsættes, dersom de to partier til den tid bliver enige derom. Det er i hvert fald et tilbagetog fra kongresbeslutningen, men tilbagetoget bliver større, når man betænker, at der hverken i samarbejdsaftalen eller i statsministertalen siges noget om det, der er endnu mere væsentligt end kildeskatten, nemlig skattefradragsrettens ophævelse.

Man vil ændre nationalbankens beføjelser, dersom enighed herom opnås mellem de to regeringspartier. Det vil altså sige, at man ikke vil ændre noget, skønt det er åbenlyst urimeligt, at nationalbanken ikke er en regulær statsbank. Ja, jeg har nok set i Aktuelt, at den højtærede statsminister som bevis for, at nationalbanken allerede er nationaliseret, anfører, at hele dens overskud går til staten, og at den ikke suverænt bestemmer hele pengepolitikken. Det gør den naturligvis ikke, eftersom pengepolitikken også påvirkes af, hvad regeringen foretager sig eller undlader at foretage sig, såvel som af de love og bevillinger, der vedtages af folketinget. Derfor kan nationalbanken alligevel føre sin egen politik til påvirkning af pengepolitikken og i givet fald gøre det i strid med regeringens og folketingets vilje og ønske. Det er denne

beføjelse, vi mener man burde fratage nationalbanken, og det mente socialdemokratiets kongres da også. Den højtærede statsminister har talt om, at der jo ikke er folketingsflertal for en nationalisering af nationalbanken; men hvad folketingsflertallet angår, er det altså socialdemokratiet selv, der ved regeringsaftalen med de radikale har sikret et folketingsflertal imod nationalbankens omdannelse til regulær statsbank, idet socialdemokratiet i dette spørgsmål har overladt dispositionsretten over sine 77 stemmer i tinget til det radikale venstre.

Man vil regulere de kooperative selskabers beskatningsforhold. Måske skal man opfatte det som et godt tegn, at der ikke i samarbejdsaftalen — i hvert fald ikke i den offentliggjorte del af den — siges noget om, hvordan man vil regulere dem. Derimod ved jeg ikke, om det tyder alt for godt, at man vil revidere arveafgifterne. Det kommer da an på, hvorhen man vil revidere dem, og jeg tillader mig at spørge, hvorfor der ikke tales mere tydeligt herom.

På et af de oplyste punkter synes man dog ikke at have holdt kongresudsalg, hvad naturligvis kun kan glæde os. Samarbejdsaftalen bebuder — ligesom statsministertalen — at der vil blive gjort noget for at forbedre invalide- og aldersrentepensionisternes forhold dels gennem en øjeblikkelig foranstaltning, dels gennem en fremtidig mere rimelig regulering. Vi håber, regeringen meget snart kommer med forslag, og kan love den al mulig støtte hertil.

Ja, så vil man ifølge Aktuelt, men også ifølge den højtærede statsminister tilstræbe at fastholde beskæftigelsen og valutastillingen; det sidste synes jo ikke at gå alt for godt, og man vil prisdigt øge hjælpen til udviklingslandene, man vil forbedre egnsudviklingsloven, indføre sømandspensionsordning, ny licitationsordning m. m. Det lyder ikke ophidsende, men det lyder jo ganske godt.

Det kan man imidlertid ikke sige om samarbejdsaftalens afsnit — jeg støtter mig fortsat til Aktuelt — om ændring af arbejdsretsloven med henblik på styrkelse af forligsinstitutionen, hvilken tanke vel må vurderes i sammenhæng med forslaget om skabelse af et konjunkturinstitut. De allerfleste arbejdere vil vistnok sige, at